

	עין משפט
גר מוצה	
כה א מיי פ"ד מהל' שקלים הלכה יא: בב ב מיי סס הל' יב:	
	

רבינו חננאל

מלכד חטאת הכפורים. ואתקש חיצון לפנימי: **מתנ'** ר' שמעון בן יהודה אומר משמו שעירי ר"ח מכפרין על טהור שאכל הטמא מוסף עליהם של רגלים שמכפרין על טהור שאכל הטמא ועל שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף. מוסף עליהן של יוה"כ שמכפר על טהור וכו'. וגמרא דילה פשוטה היא. ואקשינן אי הכי דרגלים נמי נכפרו אדיוס [כפורים] דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב. ופרקינן אלא לעולם אחת משמע ליה ושאני התם. דאמר קרא על קרנותיו אחת בשנה בקרות המזבח הפנימי הוא דמכפר כפרה אחת. אבל בקרות מזבח החיצון מכפר אפילו שתי כפרות: יתיב ובה וקאמר אמר גולא אמר ר' יוחנן תמידין שלא הוצרכו לצבור נפרין תמימין: אמר ליה רב חסדא מאן צאית לך ולר' יוחנן רבך. וכי קדושה שבהן להיכן הלכה: אמר ליה רבה והרי קטורת שנשתיירה מן השנה שעברה שנינו בשקלים פ"ד שמחללין אותה על מעות האומנין. פ' אומנין שבנו ביה"מ או עשו מלאכה בקדש ובאין ליטול שכן נותנין להן בשכרן מותר התרומה ומחללין אותה בשכרן כו'. אמאי מחללין אותה נימא קדושה שבהן להיכן הלכה אלא ש"מ כל כי האי גוונא לא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה. ופריק שאני קטורת

יי

אוֹתָהּ **אָא** **משמע** **אִיהּ**. וא"ת א"כ מנלן דמכפר אלץן זה ואין זה דלמא לא מכפר אלא אדר"ח גרידא דהיינו טהור שאכל את הטמא ולא טמא שאכל את הקודש דבשלמא לר"ש כיון דדריש אותה על כרחך מיבעי ליה לאוקומה כפרה דרגלים אלץן זה ואין זה דקדמני לעיל ולר"מ נמי אע"ג דלא דריש אותה אתי שפיר דהא דריש חטא שאין מכיר צו אלא ה' וגם אית ליה ג"ש דעון עון מניץ וילפינן כולוהו מר"ח אצל לר"ש צן יהודה דלא דריש אותה ולא דריש נמי חטא שאין מכיר צו אלא ה' דהא קאמר דראש חדש לא מכפרת אלא על טהור שאכל את הטמא קשה וי"ל דלענין זה ודאי דריש אותה כיון דלרגלים אין להם כפרה אחרת אלא זאת אצל בשם לרגלים כפרה אחרת דהיינו אין זה ואין זה מכפר נמי אדראש חדש ולא פשיטא ליה דרשה דאותה דסבירא ליה דאין סבירא למעט שלא ישא אחר אותו עון אלא בשאינו נושא אלא עון זה והשתא אתי שפיר הא דפריך לעיל אלא דרגלים אמאי לא מכפרי אדר"ח פ'י אמאי לא מכפרי נמי אדר"ח ולא פשיטא ליה דרשה דאותה כיון שיש להן כפרה אחרת כדפרישית מיהו גבי דרשה דאחת בשנה דפשיטא ליה טפי מדרשה דאחת יכפר זריץ לפרש כדפרישתי לעיל ועי"ל דלר"ש צן יהודה איתקוש שעירי רגלים לשעיר החיצון מה חיצון מכפר על דבר שיש צו כרת דהיינו טומאת מקדש וקדשיו אף שעירי רגלים כן: **קדושה שבהן להיכן הציבה**. וא"ת הא צפרק בתרא דכתובות (דף קה. ושם) אמר דדייני גזירות טוטלין שכרם מתרומת הלשכה וכן (שם קו.) מנניה ספרים וטובא חשיב התם אלמא לצ צ"ד מתנה עליהן ומאי קשיא ליה הכא וי"ל דשאני התם דלא קדש קדושת הגוף: **מותר** הקטורת. פ"ה מותר משלשה מנין היתירים

בכל שנה ממלוא חפנים ציוה"כ דאי אפשר שיכנסו כולם בחפניו וצחנס פירש כן דכלאו הכי יש מותר שצבל שנה היו מפטמין ^(א) שס"ה מניס למנין ימות החמה וג' מניס לחפני כה"ג ציוס הכפורים ומשס"ה היה נשאר צבל שנה פשוטה י"א מנין כמנין ששנות החמה יתירים על שנות הלבנה ואע"פ שהיו זריכין למלאות בהן לשנים מעוברות שהן גור"ח י"א י"ד י"ז י"ט מ"מ זריכין היו לחדש בר"ח ניסן כדי שיהיו מתרומה חדשה ומיהו הא דתניא צפ"ק דכריתות (דף קי. א.) ^(א) דא' לע"ב שנה היו צו חלאים של שיריים א"א לפרש אלא ממותר ג' מניס של יום הכפורים שהרי כל מותר של י"א של שנה פשוטה היו זריכין למלאות במעוברות ובסוף המחזור חמה ולבנה שוין רק שעה אחת ותפ"ה חלקים אלא המותר שלשה מניס היה נשאר ולא היה נכנס בחפניו אלא חצי מנה וצ' מניס וחצי נשאר בכל שנה נמלא לע"ב שנה ק"פ מניס ועוד חסר ד' מניס לפלגא דסס"ח ולא דק וי"ס דל"ג שמים

אלא אחת לשצעים שנה ותו לא וכן יש צירושלמי פרק טרק בקלפי וניחא טפי למימרא דלא דק דאי גרס"י שמים לא ניחא כל כך ובפטוס הקטורת הכתוב במחזורים גרס אחת לששים שנה או לשצעים שנה ויכול להיות כשכלים ס' שנה בשתי שנים פשוטות זו אחר זו: **מפרישין**. לא גרס"י ממנה שמתרומת הלשכה היו מפרישין והתם במסכת שקלים (דף י. א.) לא איירי בתרומת הלשכה ומאי ממנה שיין: **מפרישין שבר האומנין**. פ"ה שמוכין להן ע"י אחד מן הגוזרין ולפי' הא דקאמר בסמוך ומחללין אותה על

מעות האומנין היינו מדעתן מאחר שכבר זכו בהן ומיהו לשון מפרישין לא משמע אלא הפרשה בעלמא וקאמר נמי נותנין אותה לאומנין בשכרן משמע שעדיין לא זכו בשכרן ולכן נראה דלצ צ"ד מתנה עליהן ובהפרשה בעלמא יהיו חולין ואם תאמר ולמה להו כולי האי יתנו הקטורת מתחלה לאומנין בשכרן ומיהו לצן עוזאי דאמר במס' שקלים צפ' התרומה (שם) דאין הקדש מתחלל על המלאכה ניחא ואלפי' לר"ע נמי דאמר מתחלל על המלאכה ה"מ בקטורת דיחיד כגון במקדש נכסיו והיו בהן דברים הראוים לקרצנות צבור דגבי הני מיתניא אצל בקטורת של צבור החמירו טפי אי נמי הכא איירי בשכר פטוס אומני הקטורת של שנה חדשה וזריץ ליתן להן מתרומה חדשה ולמאי דאמרינן במעילה צפרק ולד חטאת (דף יד: ושם) דהני אומנין באומני הבנין מ"מ אין יכולין לתת הקטורת בשכרן דאין נותנין שכרן אלא מקדושת דבק הבית: **וַיָּבִי תִימָא** דב"ר קדושת דמים נפסל בטבול יום. וא"ת צלא נתינה למכתשת נמי תיפסל דמעיקרא נמי קדושת דמים הוא וי"ל דאפילו קדושת דמים לא פסלה בטבול יום אלא צנתינה למכתשת וכתישה שראוי להקריב אצל קודם כתישה לא:

וחטאת יום הכפורים היינו פר כהן גדול ושעיר וכיון דבשעיר הפנימי כתיב וחיוון איתקש לפנימי דרשין נמי אחיוון שאין אחר מכפר כפרתו אצל אחת דרישה דקרא דדרש'י מיינה דהוא אינו מכפר כפרת אחרים לא מידריש אחיוון דהא לאו בשעיר כתיב אלא צמזבח כתיב

וכפר אהרן על קרנותיו של מזבח הפנימי אחת הלכך שעיר החיוון לא מיעמיט מהכא דלאו צמזבח איתקש: ממעות תרומת הלשכה ותנן (ערכין דף יג.) אין פוחתין מששה טלאים המצוקרין צלשכת הטלאים וכשמגיע ר"ח ניסן לא היו מקריצין שצז קרצנות צבור ממעות התרומה של אשתקד כדאמר במסכת ראש השנה (דף יא.) חדש צדחצו ^(א) חדש והצא קרבן מתרומה חדשה ונמלאו צכל שנה ושנה ארבעה טלאים צלשכת הטלאים ממעות התרומה הישנה והיינו לא הוצרכו לצבור להקריצ בשנה שעברה: **נפרין תמימין**. להכשירן בשנה זו מחללין אותן על מעות חולין ואותם המעות ילכו למותר התרומה ישנה שעושין מהן רקועי פחים ליפוי לבית קודש הקדשים כדתנא במסכת שקלי' (פ"ד מ"ד) וכיון שיאלו לחולין חוזרים ולוקחים אותם ממעות תרומה חדשה ויקרבו בשנה זו. ואע"ג שאין בהמת קדשי יחיד מתחללת צלא מוס דקדימא לן (מנחות דף קא.) מואס כל בהמה טמאה ^(א) דאמר מר בצבעלי מומין שנפרצו הכתוב מדבר אלו של צבור נפדים ולקמיא ^(א.) מפרש טעמא. וצלא חולין אי אפשר לפדותן ממעות תרומה החדשה שאין הקדש מתחלל על הקדש. הא מילתא נקט הכא משום דמותביה לקמן ^(א) ממתני': **קדושה שבהן**. קדושת הגוף שבהן דקים לן שאינה מתחללת צלא מוס היכן הלכה: **ואם לא פספסר**. דבמידי דצבור לא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה היכא ^(א) דחילול לצורך תקנה: **מוטר הקטורת**. הנותר צכל שנה מתרומה ישנה: **מה היו עושין זה**. להכשירה לשנה הבאה דאין לך שנה שאין זה מותר

קטורת משלשת מניס יתירים שמפטמין צכל שנה למלוא חפנים ציוה"כ ואי אפשר שיכנסו כולם בחפניו דכריתות (דף קי. א.) אחת לששים או לשצעים שנה היתה חזיה של שיריים: **מפרישין שבר האומנין**. מתרומת הלשכה שכר אומני צית אצטינס מפטמי הקטורת דאמר במסכת יומא (דף לה.) שהיו טוטלין צכל שנה שנים עשרה מניס: **ומחללין אותה על שבר מעות האומנין**. מוכין המעות לאומנין על ידי אחד מן הגוזרים והרי הן חולין ואחר כך יחללו הקטורת עליהם ונותנין אותה לאומנין והרי היא חול וחוזרים ולוקחים אותה מתרומה חדשה והכי צניע מילתא טפי ולא למכרה ולחזור ולקטותה דזילא מילתא: **נימא קדושה שבהן להיכן הציבה**. דס"ד שהמכתשת כלי שרת הוא וכיון דקדשה לה צכלי הויא לה קדושת הגוף ואילו מידי דיחיד שקדש צכלי אין לו פדיון:

קדושת

הטאת הכפורים ואיתקוש חיצון לפנימי: רבי שמעון בן יהודה אומר משמו כו': מאי שנא דראשי חדשים דלא מכפרי אדרגלים דאמר קרא יַעוֹן עוֹן אחד הוא נושא ואינו נושא שני עונות דרגלים נמי לא ניכפרו אדראשי חדשים דאמר קרא ¹אותה אותה הוא נושא עון ואין אחר נושא עון אותה לא משמע ליה מ"ש דרגלים דלא מכפרי אדיום הכפורים דאמר קרא ²אחת בשנה ⁶כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אי הכי דיום הכפורים נמי לא ניכפרו אדרגלים אחת כתיב כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות אחת לא משמע ליה אמאי דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב אי הכי דרגלים נמי נכפרו אדיום הכפורים דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב לעולם אחת משמע ליה ושאני הכא דאמר קרא ²וכפר אהרן על קרנותיו אחת בשנה קרנותיו דמזבח הפנימי הוא דכפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות הא דחיצון אפילו שתי כפרות ⁴אמר עולא אמר רבי יוחנן ⁸תמידין שלא הוצרכו לצבור נפרין תמימים יתיב רבה וקאמר לה להא שמעתא א"ל ⁹רב חסדא מאן צייית לך ולר' יוחנן רבך וכי קדושה שבהן להיכן הלכה אמר ליה את לא תסברא דלא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה ⁷והתנן ²מותר הקטורת מה היו עושין בה מפרישין ⁶ממנה שבר האומנין ומחללין אותה על מעות האומנין ונותנין אותה לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה ואמאי נימא קדושה שבהן להיכן הלכה א"ל קטורת קאמרת שאני קטורת דקדושת

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

וחטאת יום הכפורים היינו פר כהן גדול ושעיר וכיון דבשעיר הפנימי כתיב וחיוון איתקש לפנימי דרשין נמי אחיוון שאין אחר מכפר כפרתו אצל אחת דרישה דקרא דדרש'י מיינה דהוא אינו מכפר כפרת אחרים לא מידריש אחיוון דהא לאו בשעיר כתיב אלא צמזבח כתיב וכפר אהרן על קרנותיו של מזבח הפנימי אחת הלכך שעיר החיוון לא מיעמיט מהכא דלאו צמזבח איתקש: ממעות תרומת הלשכה ותנן (ערכין דף יג.) אין פוחתין מששה טלאים המצוקרין צלשכת הטלאים וכשמגיע ר"ח ניסן לא היו מקריצין שצז קרצנות צבור ממעות התרומה של אשתקד כדאמר במסכת ראש השנה (דף יא.) חדש צדחצו ^(א) חדש והצא קרבן מתרומה חדשה ונמלאו צכל שנה ושנה ארבעה טלאים צלשכת הטלאים ממעות התרומה הישנה והיינו לא הוצרכו לצבור להקריצ בשנה שעברה: **נפרין תמימין**. להכשירן בשנה זו מחללין אותן על מעות חולין ואותם המעות ילכו למותר התרומה ישנה שעושין מהן רקועי פחים ליפוי לבית קודש הקדשים כדתנא במסכת שקלי' (פ"ד מ"ד) וכיון שיאלו לחולין חוזרים ולוקחים אותם ממעות תרומה חדשה ויקרבו בשנה זו. ואע"ג שאין בהמת קדשי יחיד מתחללת צלא מוס דקדימא לן (מנחות דף קא.) מואס כל בהמה טמאה ^(א) דאמר מר בצבעלי מומין שנפרצו הכתוב מדבר אלו של צבור נפדים ולקמיא ^(א.) מפרש טעמא. וצלא חולין אי אפשר לפדותן ממעות תרומה החדשה שאין הקדש מתחלל על הקדש. הא מילתא נקט הכא משום דמותביה לקמן ^(א) ממתני': **קדושה שבהן**. קדושת הגוף שבהן דקים לן שאינה מתחללת צלא מוס היכן הלכה: **ואם לא פספסר**. דבמידי דצבור לא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה היכא ^(א) דחילול לצורך תקנה: **מוטר הקטורת**. הנותר צכל שנה מתרומה ישנה: **מה היו עושין זה**. להכשירה לשנה הבאה דאין לך שנה שאין זה מותר

קטורת משלשת מניס יתירים שמפטמין צכל שנה למלוא חפנים ציוה"כ ואי אפשר שיכנסו כולם בחפניו דכריתות (דף קי. א.) אחת לששים או לשצעים שנה היתה חזיה של שיריים: **מפרישין שבר האומנין**. מתרומת הלשכה שכר אומני צית אצטינס מפטמי הקטורת דאמר במסכת יומא (דף לה.) שהיו טוטלין צכל שנה שנים עשרה מניס: **ומחללין אותה על שבר מעות האומנין**. מוכין המעות לאומנין על ידי אחד מן הגוזרים והרי הן חולין ואחר כך יחללו הקטורת עליהם ונותנין אותה לאומנין והרי היא חול וחוזרים ולוקחים אותה מתרומה חדשה והכי צניע מילתא טפי ולא למכרה ולחזור ולקטותה דזילא מילתא: **נימא קדושה שבהן להיכן הציבה**. דס"ד שהמכתשת כלי שרת הוא וכיון דקדשה לה צכלי הויא לה קדושת הגוף ואילו מידי דיחיד שקדש צכלי אין לו פדיון:

קדושת

הטאת הכפורים ואיתקוש חיצון לפנימי: רבי שמעון בן יהודה אומר משמו כו': מאי שנא דראשי חדשים דלא מכפרי אדרגלים דאמר קרא יַעוֹן עוֹן אחד הוא נושא ואינו נושא שני עונות דרגלים נמי לא ניכפרו אדראשי חדשים דאמר קרא ¹אותה אותה הוא נושא עון ואין אחר נושא עון אותה לא משמע ליה מ"ש דרגלים דלא מכפרי אדיום הכפורים דאמר קרא ²אחת בשנה ⁶כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אי הכי דיום הכפורים נמי לא ניכפרו אדרגלים אחת כתיב כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות אחת לא משמע ליה אמאי דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב אי הכי דרגלים נמי נכפרו אדיום הכפורים דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב לעולם אחת משמע ליה ושאני הכא דאמר קרא ²וכפר אהרן על קרנותיו אחת בשנה קרנותיו דמזבח הפנימי הוא דכפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות הא דחיצון אפילו שתי כפרות ⁴אמר עולא אמר רבי יוחנן ⁸תמידין שלא הוצרכו לצבור נפרין תמימים יתיב רבה וקאמר לה להא שמעתא א"ל ⁹רב חסדא מאן צייית לך ולר' יוחנן רבך וכי קדושה שבהן להיכן הלכה אמר ליה את לא תסברא דלא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה ⁷והתנן ²מותר הקטורת מה היו עושין בה מפרישין ⁶ממנה שבר האומנין ומחללין אותה על מעות האומנין ונותנין אותה לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה ואמאי נימא קדושה שבהן להיכן הלכה א"ל קטורת קאמרת שאני קטורת דקדושת

הטאת הכפורים ואיתקוש חיצון לפנימי: רבי שמעון בן יהודה אומר משמו כו': מאי שנא דראשי חדשים דלא מכפרי אדרגלים דאמר קרא יַעוֹן עוֹן אחד הוא נושא ואינו נושא שני עונות דרגלים נמי לא ניכפרו אדראשי חדשים דאמר קרא ¹אותה אותה הוא נושא עון ואין אחר נושא עון אותה לא משמע ליה מ"ש דרגלים דלא מכפרי אדיום הכפורים דאמר קרא ²אחת בשנה ⁶כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אי הכי דיום הכפורים נמי לא ניכפרו אדרגלים אחת כתיב כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות אחת לא משמע ליה אמאי דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב אי הכי דרגלים נמי נכפרו אדיום הכפורים דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב לעולם אחת משמע ליה ושאני הכא דאמר קרא ²וכפר אהרן על קרנותיו אחת בשנה קרנותיו דמזבח הפנימי הוא דכפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות הא דחיצון אפילו שתי כפרות ⁴אמר עולא אמר רבי יוחנן ⁸תמידין שלא הוצרכו לצבור נפרין תמימים יתיב רבה וקאמר לה להא שמעתא א"ל ⁹רב חסדא מאן צייית לך ולר' יוחנן רבך וכי קדושה שבהן להיכן הלכה אמר ליה את לא תסברא דלא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה ⁷והתנן ²מותר הקטורת מה היו עושין בה מפרישין ⁶ממנה שבר האומנין ומחללין אותה על מעות האומנין ונותנין אותה לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה ואמאי נימא קדושה שבהן להיכן הלכה א"ל קטורת קאמרת שאני קטורת דקדושת

הטאת הכפורים ואיתקוש חיצון לפנימי: רבי שמעון בן יהודה אומר משמו כו': מאי שנא דראשי חדשים דלא מכפרי אדרגלים דאמר קרא יַעוֹן עוֹן אחד הוא נושא ואינו נושא שני עונות דרגלים נמי לא ניכפרו אדראשי חדשים דאמר קרא ¹אותה אותה הוא נושא עון ואין אחר נושא עון אותה לא משמע ליה מ"ש דרגלים דלא מכפרי אדיום הכפורים דאמר קרא ²אחת בשנה ⁶כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אי הכי דיום הכפורים נמי לא ניכפרו אדרגלים אחת כתיב כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות אחת לא משמע ליה אמאי דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב אי הכי דרגלים נמי נכפרו אדיום הכפורים דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב לעולם אחת משמע ליה ושאני הכא דאמר קרא ²וכפר אהרן על קרנותיו אחת בשנה קרנותיו דמזבח הפנימי הוא דכפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות הא דחיצון אפילו שתי כפרות ⁴אמר עולא אמר רבי יוחנן ⁸תמידין שלא הוצרכו לצבור נפרין תמימים יתיב רבה וקאמר לה להא שמעתא א"ל ⁹רב חסדא מאן צייית לך ולר' יוחנן רבך וכי קדושה שבהן להיכן הלכה אמר ליה את לא תסברא דלא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה ⁷והתנן ²מותר הקטורת מה היו עושין בה מפרישין ⁶ממנה שבר האומנין ומחללין אותה על מעות האומנין ונותנין אותה לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה ואמאי נימא קדושה שבהן להיכן הלכה א"ל קטורת קאמרת שאני קטורת דקדושת

הטאת הכפורים ואיתקוש חיצון לפנימי: רבי שמעון בן יהודה אומר משמו כו': מאי שנא דראשי חדשים דלא מכפרי אדרגלים דאמר קרא יַעוֹן עוֹן אחד הוא נושא ואינו נושא שני עונות דרגלים נמי לא ניכפרו אדראשי חדשים דאמר קרא ¹אותה אותה הוא נושא עון ואין אחר נושא עון אותה לא משמע ליה מ"ש דרגלים דלא מכפרי אדיום הכפורים דאמר קרא ²אחת בשנה ⁶כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אי הכי דיום הכפורים נמי לא ניכפרו אדרגלים אחת כתיב כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות אחת לא משמע ליה אמאי דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב אי הכי דרגלים נמי נכפרו אדיום הכפורים דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב לעולם אחת משמע ליה ושאני הכא דאמר קרא ²וכפר אהרן על קרנותיו אחת בשנה קרנותיו דמזבח הפנימי הוא דכפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות הא דחיצון אפילו שתי כפרות ⁴אמר עולא אמר רבי יוחנן ⁸תמידין שלא הוצרכו לצבור נפרין תמימים יתיב רבה וקאמר לה להא שמעתא א"ל ⁹רב חסדא מאן צייית לך ולר' יוחנן רבך וכי קדושה שבהן להיכן הלכה אמר ליה את לא תסברא דלא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה ⁷והתנן ²מותר הקטורת מה היו עושין בה מפרישין ⁶ממנה שבר האומנין ומחללין אותה על מעות האומנין ונותנין אותה לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה ואמאי נימא קדושה שבהן להיכן הלכה א"ל קטורת קאמרת שאני קטורת דקדושת

הטאת הכפורים ואיתקוש חיצון לפנימי: רבי שמעון בן יהודה אומר משמו כו': מאי שנא דראשי חדשים דלא מכפרי אדרגלים דאמר קרא יַעוֹן עוֹן אחד הוא נושא ואינו נושא שני עונות דרגלים נמי לא ניכפרו אדראשי חדשים דאמר קרא ¹אותה אותה הוא נושא עון ואין אחר נושא עון אותה לא משמע ליה מ"ש דרגלים דלא מכפרי אדיום הכפורים דאמר קרא ²אחת בשנה ⁶כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אי הכי דיום הכפורים נמי לא ניכפרו אדרגלים אחת כתיב כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות אחת לא משמע ליה אמאי דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב אי הכי דרגלים נמי נכפרו אדיום הכפורים דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב לעולם אחת משמע ליה ושאני הכא דאמר קרא ²וכפר אהרן על קרנותיו אחת בשנה קרנותיו דמזבח הפנימי הוא דכפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות הא דחיצון אפילו שתי כפרות ⁴אמר עולא אמר רבי יוחנן ⁸תמידין שלא הוצרכו לצבור נפרין תמימים יתיב רבה וקאמר לה להא שמעתא א"ל ⁹רב חסדא מאן צייית לך ולר' יוחנן רבך וכי קדושה שבהן להיכן הלכה אמר ליה את לא תסברא דלא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה ⁷והתנן ²מותר הקטורת מה היו עושין בה מפרישין ⁶ממנה שבר האומנין ומחללין אותה על מעות האומנין ונותנין אותה לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה ואמאי נימא קדושה שבהן להיכן הלכה א"ל קטורת קאמרת שאני קטורת דקדושת

הטאת הכפורים ואיתקוש חיצון לפנימי: רבי שמעון בן יהודה אומר משמו כו': מאי שנא דראשי חדשים דלא מכפרי אדרגלים דאמר קרא יַעוֹן עוֹן אחד הוא נושא ואינו נושא שני עונות דרגלים נמי לא ניכפרו אדראשי חדשים דאמר קרא ¹אותה אותה הוא נושא עון ואין אחר נושא עון אותה לא משמע ליה מ"ש דרגלים דלא מכפרי אדיום הכפורים דאמר קרא ²אחת בשנה ⁶כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אי הכי דיום הכפורים נמי לא ניכפרו אדרגלים אחת כתיב כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות אחת לא משמע ליה אמאי דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב אי הכי דרגלים נמי נכפרו אדיום הכפורים דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב לעולם אחת משמע ליה ושאני הכא דאמר קרא ²וכפר אהרן על קרנותיו אחת בשנה קרנותיו דמזבח הפנימי הוא דכפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות הא דחיצון אפילו שתי כפרות ⁴אמר עולא אמר רבי יוחנן ⁸תמידין שלא הוצרכו לצבור נפרין תמימים יתיב רבה וקאמר לה להא שמעתא א"ל ⁹רב חסדא מאן צייית לך ולר' יוחנן רבך וכי קדושה שבהן להיכן הלכה אמר ליה את לא תסברא דלא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה ⁷והתנן ²מותר הקטורת מה היו עושין בה מפרישין ⁶ממנה שבר האומנין ומחללין אותה על מעות האומנין ונותנין אותה לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה ואמאי נימא קדושה שבהן להיכן הלכה א"ל קטורת קאמרת שאני קטורת דקדושת

הטאת הכפורים ואיתקוש חיצון לפנימי: רבי שמעון בן יהודה אומר משמו כו': מאי שנא דראשי חדשים דלא מכפרי אדרגלים דאמר קרא יַעוֹן עוֹן אחד הוא נושא ואינו נושא שני עונות דרגלים נמי לא ניכפרו אדראשי חדשים דאמר קרא ¹אותה אותה הוא נושא עון ואין אחר נושא עון אותה לא משמע ליה מ"ש דרגלים דלא מכפרי אדיום הכפורים דאמר קרא ²אחת בשנה ⁶כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אי הכי דיום הכפורים נמי לא ניכפרו אדרגלים אחת כתיב כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות אחת לא משמע ליה אמאי דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב אי הכי דרגלים נמי נכפרו אדיום הכפורים דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב לעולם אחת משמע ליה ושאני הכא דאמר קרא ²וכפר אהרן על קרנותיו אחת בשנה קרנותיו דמזבח הפנימי הוא דכפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות הא דחיצון אפילו שתי כפרות ⁴אמר עולא אמר רבי יוחנן ⁸תמידין שלא הוצרכו לצבור נפרין תמימים יתיב רבה וקאמר לה להא שמעתא א"ל ⁹רב חסדא מאן צייית לך ולר' יוחנן רבך וכי קדושה שבהן להיכן הלכה אמר ליה את לא תסברא דלא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה ⁷והתנן ²מותר הקטורת מה היו עושין בה מפרישין ⁶ממנה שבר האומנין ומחללין אותה על מעות האומנין ונותנין אותה לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה ואמאי נימא קדושה שבהן להיכן הלכה א"ל קטורת קאמרת שאני קטורת דקדושת

הטאת הכפורים ואיתקוש חיצון לפנימי: רבי שמעון בן יהודה אומר משמו כו': מאי שנא דראשי חדשים דלא מכפרי אדרגלים דאמר קרא יַעוֹן עוֹן אחד הוא נושא ואינו נושא שני עונות דרגלים נמי לא ניכפרו אדראשי חדשים דאמר קרא ¹אותה אותה הוא נושא עון ואין אחר נושא עון אותה לא משמע ליה מ"ש דרגלים דלא מכפרי אדיום הכפורים דאמר קרא ²אחת בשנה ⁶כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אי הכי דיום הכפורים נמי לא ניכפרו אדרגלים אחת כתיב כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות אחת לא משמע ליה אמאי דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב אי הכי דרגלים נמי נכפרו אדיום הכפורים דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב לעולם אחת משמע ליה ושאני הכא דאמר קרא ²וכפר אהרן על קרנותיו אחת בשנה קרנותיו דמזבח הפנימי הוא דכפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות הא דחיצון אפילו שתי כפרות ⁴אמר עולא אמר רבי יוחנן ⁸תמידין שלא הוצרכו לצבור נפרין תמימים יתיב רבה וקאמר לה להא שמעתא א"ל ⁹רב חסדא מאן צייית לך ולר' יוחנן רבך וכי קדושה שבהן להיכן הלכה אמר ליה את לא תסברא דלא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה ⁷והתנן ²מותר הקטורת מה היו עושין בה מפרישין ⁶ממנה שבר האומנין ומחללין אותה על מעות האומנין ונותנין אותה לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה ואמאי נימא קדושה שבהן להיכן הלכה א"ל קטורת קאמרת שאני קטורת דקדושת

הטאת הכפורים ואיתקוש חיצון לפנימי: רבי שמעון בן יהודה אומר משמו כו': מאי שנא דראשי חדשים דלא מכפרי אדרגלים דאמר קרא יַעוֹן עוֹן אחד הוא נושא ואינו נושא שני עונות דרגלים נמי לא ניכפרו אדראשי חדשים דאמר קרא ¹אותה אותה הוא נושא עון ואין אחר נושא עון אותה לא משמע ליה מ"ש דרגלים דלא מכפרי אדיום הכפורים דאמר קרא ²אחת בשנה ⁶כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אי הכי דיום הכפורים נמי לא ניכפרו אדרגלים אחת כתיב כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות אחת לא משמע ליה אמאי דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב אי הכי דרגלים נמי נכפרו אדיום הכפורים דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב לעולם אחת משמע ליה ושאני הכא דאמר קרא ²וכפר אהרן על קרנותיו אחת בשנה קרנותיו דמזבח הפנימי הוא דכפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות הא דחיצון אפילו שתי כפרות ⁴אמר עולא אמר רבי יוחנן ⁸תמידין שלא הוצרכו לצבור נפרין תמימים יתיב רבה וקאמר לה להא שמעתא א"ל ⁹רב חסדא מאן צייית לך ולר' יוחנן רבך וכי קדושה שבהן להיכן הלכה אמר ליה את לא תסברא דלא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה ⁷והתנן ²מותר הקטורת מה היו עושין בה מפרישין ⁶ממנה שבר האומנין ומחללין אותה על מעות האומנין ונותנין אותה לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה ואמאי נימא קדושה שבהן להיכן הלכה א"ל קטורת קאמרת שאני קטורת דקדושת

הטאת הכפורים ואיתקוש חיצון לפנימי: רבי שמעון בן יהודה אומר משמו כו': מאי שנא דראשי חדשים דלא מכפרי אדרגלים דאמר קרא יַעוֹן עוֹן אחד הוא נושא ואינו נושא שני עונות דרגלים נמי לא ניכפרו אדראשי חדשים דאמר קרא ¹אותה אותה הוא נושא עון ואין א

מסורת הש"ס

(א) מעילה ט. ג. סג י. ג. (ב) נחמיות קר: מנחות עט: (ד) תמורה יא: (נדף יט: ערכין ה. צטרות יד: (ס) נפי' תוך' תמורה יט: ד"ה זאת אומרת, (ו) יומא ג. סה. הוריות ו. (זקמן יב.), (ז) ז"ל צבישא.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה קדשו וכו' וע"כ מדרגתא לעיל: (ב) ד"ה הואיל וזורפה כל השנה. לעולם במכתשת קדושת הגוף ובלילה היינו טעמא דלא מיפסל לפי שאינה משנה את מראותה: (ג) תוס' ד"ה אלף וכו' צבישא. ג"כ צבי"א דמנחות ד' כג ע"כ פרש"י צביא כלי שטט גוללן מנהג וצומ' ס"פ מנחות מקדש משמע דהס גורסי מראותה: (ד) ד"ה הואיל וכו' אין גלי שרת מקדשה (שלא מדעת) תא"מ וי"צ ס"א אלא אלא הראוי וכל"ל: (ה) ד"ה מ"מ וכו' גבי מכתשת שניקזה ושלחו כז"ל ומתה ושעברה נמחק:

גליון הש"ס

גמ' לרפי נסכים. פי' מור ד' כו ע"כ תוך' ד"ה אכל:

מוסף רש"י

המנחות מועלין בהן משהוקדשו. צפה (מעילה ט. ט.). ומנחות כהנים. דכתיב וכל מנחת כהן כלל תהיה (שם טו. א.) ומנחת בהן משרה. היינו תמידי כהן גדול (שם). ומנחות נסכים. היינו מנחה הבאה עם הזבח שיש בו נסכים. דאין זו עשרים, דכל הוי דממתי' כלל ניתוה (שם). מועלים בהן משהוקדשו. קדושת פה בגלגלם (שם). לב בית דין. של הכהנס (מנחות עט: מכת"י). הקדיש וכו' לדמיו'. איל' דחוי לעולה ואקדשים לדמי עולה (שערין ה). שמכרטי ויביא כדמיו עולה (בבביות יד: תמורה יא:) או אשט (תמורה יט:). ולהכי נקט רבא וכו', דבעולה אימי רבא ונקבה לא חויא לעולה ולוכא לממר קדשה קדושת הגוף (תמורה יא:) או: להכי נקט וכו' דחוי לעולה משום דרובא דמיתיי קרבן עולה מייתי (בבביות יד:). קדוש קדושת הגוף. והוא עצמו יקרב עולה. דמינו דמתא ליה קדושת דמיס נתתא ליה קדושת הגוף הואיל והוא חוי לגופיה (שערין ו). וכעיי"ז תמורה טו:). ואשט יכול למכור הואיל והוא גופיה חויא לעולה (תמורה יא:). וההפריש אחרים תחתיהם. ומתכפרו בהן ואחר כך נמאלו האצורים (תמורות י.).

שבועות שתיים

קדושת דמים. אין זה אלא קדושת דמים שלקחה מתרומת הלשכה אצל ככלי לא קדשה דתקדש קדושת הגוף למכתשת שנשחקה זה לאו כלי שרת היא: **בטבול יוס**. אס נגע זה: **המנחות**. מנחת יחיד:

מועלין בהן משהוקדשו. קדושת דמים זה מעילה היא: **קדשו בכלי**. הציא לעזרה ומתנה בכלי שרת: **הושערה**. נגמרה קדושתה ליפסל בטבול יוס. וכל לשון הכשר לשון תיקון שמתקנו ומוזמינו לכן:

הקומץ. של מנחת יחיד: **ומנחת נסכים**. שהיא כליל ואינה נקמצת: **ומנחת כהן משות**. חביתי כהן גדול שזכל יוס מחליתה צוקר ומחליתה צערב: **ומנחת נפכים**. הבאה עם הצהמה שלש עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל ועשרון לכבש והן כולן כליל: **קדשו בכלי כו'**. וסך דפליג לה בתרתי צבי הך וסך דלעיל דהמנחות מועלין בהן כ' משום דצבישא יש חילוק צנייהס צמילי אחרניתא במסכת מעילה דבהיא דלעיל לא קתני וחיציין עליה משום פייגול וגומר וטמא בקדושת כלי עד שיקרב הקומץ וצחקן שכולן כליל קתני בקדושת כלי דיהו וחיציין עליהס משום נותר ומשום טמא. קתני מיהא קטורת וקתני קדשו ככלי וע"כ (א) מתיניתן לעיל גבי קדושת מכתשת תנא נפסלת בטבול יוס ולא תנא לינה והכא תנא לינה ש"מ קדושת כלי דהכא לאו מכתשת היא אלא כלי צשעת הקטרה דומיא דקומץ ולבונה ושאר השנויים כאן עמה אלמא מכתשת לא מקדשא ליה

קדושת הגוף: הואיל וזורפה ט. אינה משנה את מראיתה הלכך אע"ג קדושת הגוף היא לא מיפסלא צלינה ומיהו משקדשה ככלי לקרב גזור זה רבנן פסול לינה דלמא אחי לאכשורי צשאר המתקדשים ככלי: **מכל מקום קשיא קדושה שבה להיון הלכה**. צין בתמיעין צין צקטורת: **לכ ז"ד מחנה עליהס**. צשעת לקיחה דלא ליקדשו קדושת הגוף אלא האריכין לשנה וכל מידי דליצור נותנין צ"ד לצ: **והא מר הוא דאמר**. במסכת תמורה: **הקדיש וכו' לדמיו**. הקדיש איל לדמיו: **קדוש קדושהס הגוף**. ואינו נמכר מאחר שהקדישו והוא עצמו ראוי להקרבה אינו יואל מידי מוצח (ומתורה לג:). והכא נמי למאי מהני תנאה דלכ צ"ד כי אמרי' נמי יהו לדמיהן קדשי להו לגופיהיו:

הא

דצשעת הקטרה אין לא קדשו לא וי"ל דהא לא הוה קשה ליה כולי האי דמאי למימר דצקטרת אפילו לא קדשו ככלי נפסלת בטבול יוס והא דנקט קדשו ככלי לענין טבול יוס לא נקט אלא משום מנחת כהנים ומנחת כהן משוח השנויים כאן נאכל לעיל דייק שפיר לא קדשו לא אטבול יוס דקדשו ככלי קאי אטבול יוס ומחוסר כפורים ולינה דלכ"ז צחנס נקט טי"ן תדע דהא קומץ נמי אפילו לא קדש ככלי נפסל בטבול יוס וצמחוסר כפורים וצלינה מכי נתקדשה המנחה (א) ״בסיא דקדמני לעיל המנחות מועלין בהן והא דתנא קומץ צבדי הך משום הך קדמני וחיציין משום נותר וטמא דקאי אכולהו אכל מלינה פריך שפיר דליכא למימר דהוא דהין לא קדשו ונקט קדשו משום מנחת כהנים וחציירה דא"כ אמאי תנא כלל קטורת צהדייהו ועוד וי"ל דהא פשיטא ליה דאין קטורת נפסלת צלינה משעת נתינה צמכתשת שהרי היו עושים אותה צתחלת השנה לצורך כל השנה ולא מייתי מהך מתיניתן אלא דשייך פסול לינה צקטורת דאי לאו ממתי' ה"א דאין שייך צקטורת פסול לינה כלל: **הוא"ל** וצורתה כצ' השנה בוצה. פי' צקונטרס שאין מראיתה משתנה הלכך אע"ג דקדושת הגוף היא לא מיפסלא צלינה מיהו משקדשה ככלי לקרב גזור זה רבנן לינה דלמא אחי לאכשורי צשאר קרבנות המתקדשים ככלי ולפי' אי אפשר לה ליפסל אלא מדרבנן וקשה דצפרק הוציא לו (יומא דף מח. וטס) צעי רצ פפא חישב צחפינת קטורת מהו ופשיט לה מהא דאמר ר"ע הסלת והלצונה והגחלים והקטורת שאס נגע טבול יוס צמקתן פסל את כולן ומדפסלי טבול יוס פסלה נמי לעיל ומדפסלה לינה פסלה נמי מחשבה והקשה צקונטרס שס דלמאי לא מייתי ראיה מהכא דפסלה לינה וליכא לאוכוחי פסלה מדלאורייתא דהא לפ"ה דהכא ע"כ לא פסלה לינה וליכא למימר דהתס דהתס מייתי ראיה מדלאורייתא פסלה לינה ומתכא אלא צצריך לכלי מדלאורייתא וכיון דצעי כלי א"כ פסלה לינה אלא מדרבנן לכ"ג לפרש שאני קטורת הואיל וזורתה כל השנה כולה שעיקר מוצתה צכך לעשותה כולה צתחלת השנה ולאחר קידוש קך אפשר דמיפסלא מדלאורייתא כשאר קרבנות ועוד כיון דיש שיעור להקצבת קטורת פרס שחרית ופרס ערבית אין כלי שרת מקדשה (ו) שלא מדעת כדמשמע צס"פ לולב וערבה (סוכה דף ג.) אי נמי אין כלי שרת מקדשים אלא צומנן אפילו ליפסל כדמוכח צס"פ שמי הלחס (מנחות דף ק.) אע"ג דצס"פ לולב וערבה צריך לומר דמילוי ערב צבת חשיב צומנן לפי שא"כ למלאות צשבת גבי מכתשת חשיב אפשר והשתא אחי שפיר דלא מצי למידק מהכא דפסלה לינה מדלאורייתא אכל מההיא מוכח שפיר דפסלה מדלאורייתא מידי דהוה אטבול יוס דפסל מדלאורייתא מדפסל אפילו ע"י צירוף כלי ואע"ג דטבול יוס חמיר דפסיל משנתנה למכתשת קידוש קך חשיב לגבי לינה כתימנה למכתשת לטבול יוס ועי"ל דלאו מדפסול טבול יוס דייק פסול לינה אלא כלומר מדפסול ע"י צירוף כלי אלמא צריך הקטרה לכלי דכשאין צריך לכלי אין כלי מצרפו ואפי' היו צירוף כלי מדרבנן לא תקון אלא צצריך לכלי מדלאורייתא וכיון דצעי כלי א"כ פסלה לינה כדדייק' צפרק התכלת (שס דף גא.) על מחבת מלמד שטעונה כלי דאי אפי לה מאתמול מיפסלא צלינה אכל קשה דתפשוט מסיפא דהכא דפסלה דלאורייתא דקתני וחיציין עליהן משום נותר דמשמע דקאי נמי אקטורת ועוד דקתני ופיגול אין בהן לפי שאין להס מתירין ואי לא מיפסלא מחשבה חיפוק ליה דלא פסלה מחשבה: **מכבץ** מקום קשיא. תימנה אי מכתשת מיקדשא קדושת הגוף א"כ היכי אמר צערבין דף י:) גבי מכתשת שניקזה (י) ושצברה ושלחו אומנין מאלכסנדריא של מצרים ותקוהו האמר צוצחים (דף פח.) כלי שרת שנצברו אין מתקנין אותן ושניקצה אין מתיצין לתוכה אצר דאין עניות צמקוס עשירות וי"ל דמכתשת של משה שאני שהיתה מפטמת ציותר וי"מ דודאי לא היתה כלי שרת אלא שהקטורת היה קדוש קדושת הגוף צצבורו שהיה אומר יהא זה קטורת היה חל עליה קדושת הגוף אחר כתיסה צמכתשת שהיה רואי להקטיר כמו הצהמה שהיא קדושה כשאומר יהא זה לעולה יהא זה לחטאת וכי משינו לעיל שאני קטורת דקדושת דמים היא ה"ך דכשאומר יהא זה לקטורת לא חיל עלה קדושת הגוף: **פך** ושעיר שצ' יום הכפורים. פי' צקונטרס דלכך ימותו דלא חזי לשנה הבאה משום תרומה ישנה וצפ' שני שעירים (יומא דף סה:) ליאת למסקנא הכי

שבועות ראשון

יא.

הובשרו ציפסץ בטבול יום. וא"ת כי לא קדשו ככלי נמי ליפסל בטבול יוס מידי דהוה אכולין שנעשו על טהרת הקדוש דמיפסל בטבול יוס כדמוכח צסוף נדה (דף עא. וטס) דמתן היושבת על דס טהור מערה מים לפסח ודייקינן מערה אין נוגעת לא דחולין שנעשו על טהרת קודש כקודש דמו וי"ל דתנא דהכא סבר לאו כקודש דמו כחורו לומר דהתס דהרי הוא כמגע טמא מת צקדשים ולא לחולין א"ר הכא מיירי מדלאורייתא וה"ה דמקודס לכן מיפסלי מדרבנן ואס תאמר א"כ מאי פריך לעיל נימא דקדושת דמים היא והא דקתני נפסלת בטבול יוס היינו מדרבנן ומשנה ראשונה דהתס דצברה דכקודש דמו וי"ל דאי מטעס דכקודש דמו מיפסלא בטבול יוס א"כ אפילו לא נתנה צמכתשת נמי דכיון דמדרבנן מיפסלא אפי' אינה ראויה להקרב נמי או שמא קטרת לא מיפסלא משום חולין שנעשו על טהרת קדש דלא שייך זה האי טעמא כיון דלאו צת אכילה היא אכל לעיל קאמר שפיר וכי"ת כל קדושת דמים מיפסלא בטבול יוס ולא קשה ליה אפי' לא נתנה צמכתשת נמי דלא מפסלא קדושת דמים כל זמן שמחוסר מעשה צגופו דהיינו כתיסה והשתא נמי ניחא מה שמקשה דלמאי לא פריך מרישא דתנא לעיל מהך דהמנחות כו' דמייתי הכא וצפ"צ דמעילה (דף ט.) שמי הלחס ולחס הפניס מועלין צהס משהוקדשו קרמו צתגור הוכשרו ליפסל בטבול יוס קרמו אין לא קרמו לא ולפי מה שפרישית דקדושת דמים לא מיפסלא בטבול יוס כל זמן שמחוסר מעשה צגופו לא ה"מ למיפרך מרישא דאפילו נתנוה צתגור אכתי מחוסר קרימיה וכשישחט עליהן הזבח אחר הקרימיה שהיא אפייה:

א"ל **מעתה תיפסל בלינה א"מ**ה תנן כו'. פירש צקונטרס דדייק מדקתני לעיל גבי מכתשת טבול יוס ולא קתני לינה והכא תנא לינה ש"מ ככלי דהכא לאו מכתשת היא אכל אי לאו הך מתיניתן דמייתי במצרייתא גופה דמכתשת דקתני טבול יוס ולא קתני לינה לא מצי למיפרך דאיכא למימר תנא טבול יוס וה"ה לינה וא"ת ותקשה ליה מטבול יוס גופיה דצצרייתא קתני דמכי נתנה למכתשת נפסלה בטבול יוס ואילו הכא תנן קדשו ככלי הוכשרו ליפסל בטבול יוס דהיינו כלי כולי האי דמאי למימר דצקטרת אפילו לא קדשו ככלי נפסלת בטבול יוס והא דנקט קדשו ככלי לענין טבול יוס לא נקט אלא משום מנחת כהנים ומנחת כהן משוח השנויים כאן נאכל לעיל דייק שפיר לא קדשו לא אטבול יוס דקדשו ככלי קאי אטבול יוס וצמחוסר כפורים וצלינה מכי נתקדשה המנחה (א) ״בסיא דקדמני לעיל המנחות מועלין בהן והא דתנא קומץ צבדי הך משום הך קדמני וחיציין משום נותר וטמא דקאי אכולהו אכל מלינה פריך שפיר דליכא למימר דהוא דהין לא קדשו ונקט קדשו משום מנחת כהנים וחציירה דא"כ אמאי תנא כלל קטורת צהדייהו ועוד וי"ל דהא פשיטא ליה דאין קטורת נפסלת צלינה משעת נתינה צמכתשת שהרי היו עושים אותה צתחלת השנה לצורך כל השנה ולא מייתי מהך מתיניתן אלא דשייך פסול לינה צקטורת דאי לאו ממתי' ה"א דאין שייך צקטורת פסול לינה כלל: **הוא"ל** וצורתה כצ' השנה בוצה. פי' צקונטרס שאין מראיתה משתנה הלכך אע"ג דקדושת הגוף היא לא מיפסלא צלינה מיהו משקדשה ככלי לקרב גזור זה רבנן לינה דלמא אחי לאכשורי צשאר קרבנות המתקדשים ככלי ולפי' אי אפשר לה ליפסל אלא מדרבנן וקשה דצפרק הוציא לו (יומא דף מח. וטס) צעי רצ פפא חישב צחפינת קטורת מהו ופשיט לה מהא דאמר ר"ע הסלת והלצונה והגחלים והקטורת שאס נגע טבול יוס צמקתן פסל את כולן ומדפסלי טבול יוס פסלה נמי לעיל ומדפסלה לינה פסלה נמי מחשבה והקשה צקונטרס שס דלמאי לא מייתי ראיה מהכא דפסלה לינה וליכא לאוכוחי פסלה מדלאורייתא דהא לפ"ה דהכא ע"כ לא פסלה לינה אלא מדרבנן לכ"ג לפרש שאני קטורת הואיל וזורתה כל השנה כולה שעיקר מוצתה צכך לעשותה כולה צתחלת השנה ולאחר קידוש קך אפשר דמיפסלא מדלאורייתא כשאר קרבנות ועוד כיון דיש שיעור להקצבת קטורת פרס שחרית ופרס ערבית אין כלי שרת מקדשה (ו) שלא מדעת כדמשמע צס"פ לולב וערבה (סוכה דף ג.) אי נמי אין כלי שרת מקדשים אלא צומנן אפילו ליפסל כדמוכח צס"פ שמי הלחס (מנחות דף ק.) אע"ג דצס"פ לולב וערבה צריך לומר דמילוי ערב צבת חשיב צומנן לפי שא"כ למלאות צשבת גבי מכתשת חשיב אפשר והשתא אחי שפיר דלא מצי למידק מהכא דפסלה לינה מדלאורייתא אכל מההיא מוכח שפיר דפסלה מדלאורייתא מידי דהוה אטבול יוס דפסל מדלאורייתא מדפסל אפילו ע"י צירוף כלי ואע"ג דטבול יוס חמיר דפסיל משנתנה למכתשת קידוש קך חשיב לגבי לינה כתימנה למכתשת לטבול יוס ועי"ל דלאו מדפסול טבול יוס דייק פסול לינה אלא כלומר מדפסול ע"י צירוף כלי אלמא צריך הקטרה לכלי דכשאין צריך לכלי אין כלי מצרפו ואפי' היו צירוף כלי מדרבנן לא תקון אלא צצריך לכלי מדלאורייתא וכיון דצעי כלי א"כ פסלה לינה כדדייק' צפרק התכלת (שס דף גא.) על מחבת מלמד שטעונה כלי דאי אפי לה מאתמול מיפסלא צלינה אכל קשה דתפשוט מסיפא דהכא דפסלה דלאורייתא דקתני וחיציין עליהן משום נותר דמשמע דקאי נמי אקטורת ועוד דקתני ופיגול אין בהן לפי שאין להס מתירין ואי לא מיפסלא מחשבה חיפוק ליה דלא פסלה מחשבה: **מכבץ** מקום קשיא. תימנה אי מכתשת מיקדשא קדושת הגוף א"כ היכי אמר צערבין דף י:) גבי מכתשת שניקזה (י) ושצברה ושלחו אומנין מאלכסנדריא של מצרים ותקוהו האמר צוצחים (דף פח.) כלי שרת שנצברו אין מתקנין אותן ושניקצה אין מתיצין לתוכה אצר דאין עניות צמקוס עשירות וי"ל דמכתשת של משה שאני שהיתה מפטמת ציותר וי"מ דודאי לא היתה כלי שרת אלא שהקטורת היה קדוש קדושת הגוף צצבורו שהיה אומר יהא זה קטורת היה חל עליה קדושת הגוף אחר כתיסה צמכתשת שהיה רואי להקטיר כמו הצהמה שהיא קדושה כשאומר יהא זה לעולה יהא זה לחטאת וכי משינו לעיל שאני קטורת דקדושת דמים היא ה"ך דכשאומר יהא זה לקטורת לא חיל עלה קדושת הגוף: **פך** ושעיר שצ' יום הכפורים. פי' צקונטרס דלכך ימותו דלא חזי לשנה הבאה משום תרומה ישנה וצפ' שני שעירים (יומא דף סה:) ליאת למסקנא הכי

(ב) מוס' ערכין ה' א' ד"ה והא.

עין משפט

גר מצוה

ל א מיי פ"ב מהל' מעילה הלכ' י:

לא ב מיי פ"ד מהל' שקלים הל' יא י:

לב ג מיי פ"ה מהל' ערכין הלכ' י:

רבינו חננאל

קדושי דמים הוא ולא קדושת הגוף. והתמידים קדושתן קדושת הגוף היא: אי הכי אמאי נפסלת הקטורת במגע טבול יוס מעת שנתנה למכתשת לשחוקה ועדיין לא קדשה. וכי תימא כל דבר שווא קדושתו קדושת דמים נפסלת במגע טבול יוס. והתנן במס' מעילה פ"ב המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יוס כו'. אם קדשו בכלי הן נפסלין ואם לא קדשו בכלי שרת אין נפסלין. הנה קדושת דמים הן אלו המנחות ואינו נפסלין בטבול יוס. ולא מצא תשובה. ואמר ליה (רבא) (רב חסדא) אלא מאי הקטרת קדושת הגוף היא אי הכי תפסל בלינה כמו הובחים. אלמה חנן במעילה פ"ב הקומץ והלבונה והקטורת אם קדשו בכלי הוכשרו להיפסל בלינה. ודחי רבה שאני קטורת דאע"ג דקדושת הגוף היא כיון דצורתה בכל השנה. כלומר הואיל והיא נעשית מתחלת השנה אין הלינה פוסלת בה אלא עד שתקדש בכלי. ויש מי שאומר כיון שחוקטורת כך צורתה לא גמרינן מינה דלא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה. כמו שאין אומרים בקטורת קדושה שבה להיכן הלכה אלא מחללין אותה. כך [אין] אומרים בתמידין קדושה שבהן להיכן הלכה אלא נפדין במימים. אלא אמרינן שאני קטורת והקשיא בתמידין עומדת. ור"א כיון שהן קדושת הגוף שוהין שוין. והא דאמר מ"מ קשיא וכי קדושה שבהן להיכן הלכה אתרווייהו מקשינן. ורבא מפרק אתרווייהו לב ב"ד מתנה עליהן. כלומר בעת קנייתם ובעת עשייתם לב ב"ד מתנה עליהן אם הוצרכו לצבור והצרכו ואם לאו יהיו לדמיהן. א"ל אביי דרבא (ל) והא את הוא דאמרת הקדיש וכו' לדמיו קדוש קדושת הגוף. א"ל כי קאמינא היכא דא"ל לדמי עולה קדוש הוא עצמו לעולה. אבל המקדיש לדמי נסבין לא קדיש אלא לדמיו. ומותבי עליה אביי מפר ושעיר יום הכפורים שאבדו

(ב) מוס' ערכין ה' א' ד"ה והא.

מסורת הש"ס

^[א] בת יעב"ץ, (ג) לעיל יא. [ותי"ן], א) [ומתאסב. תמורה כב. כג.], ד) תמורה כ: [פסחים עג.], ט) [בתמורה איתא ר' אלעזר], ו) הוא גופיה. יעב"ץ, ו) [לעיל ג.], ח) [ומיר כה: תמורה יח.], ט) [אולם לפיני איתא],

הגהות הב"ח

^[א] רש"י ד"ה רבי כו' עליה ושוחרטה ונסכיה: ^[ב] תוס' ד"ה אשם וכי הפרסה פ"י ה' חטאות,

רבינו חננאל

ור' יוחנן האי גמרא גמיר לה. ור' שמעון הני תמידין שלא הוצרכו לצבור מקיץ בהו למזבח כלומר מקריבין אותן שלא לשום תמידין. אלא כמו מיני מגדים שאינן מעיקר הסעודה כך ענין קיץ המזבח. והני מילי תמידין דמעיקרא עולות נינהו. השתא נמי מקריבין אותן עולות לקיץ למזבח כמו דורון ולא כמו חובה (אלא) [אבל] כגון שעירי חטאת שנשתיירו וכיצא בהן אין מקייצין בגופן לשום עולה. דחיישין לאחר כפרה אע"ג דפקעה מהן קדרשה לאחר כפרה אטו לפני כפרה אלא מקייצין בדמיהן: אמר רבא אף אנן נמי תנינא והשני ירעה עד שיסתאב וימכר. ואמאי נקרב הוא גופיה עולת נדבה. אלא לאו ש"מ גזרה לאחר כפרה אטו לפני כפרה. תניא נמי הכי מה מביאין מן המותרות.

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

אלא רבנן דאמרו לו. במתני' והכי אמרי ליה הוּאֵל ואין כפרתן שוה ולית לך לבב ז"ד מתנה שאם אצד צוה יקריב לזה לכפרה אחרת היאך הן קריצין: **ממאי דר' יהודה**. קאמר ליה דלית ליה נמי אין כפרתן שוה כר"ש ומשום לבב ז"ד מתנה הוא דקא מומיב

שאני קטורת דלֵא^[א] בר רעיה היא אלא רבנן דפרה דלמא שאני פרה דדמיה יקרין ואלא רבנן דאמרו לו ממאי דר' יהודה היא והכי קאמר ליה בשלמא לדידי דאמינא לבב"ד מתנה עליהן אַמטו להכי יקרבו אלא לדידך דאמרת לא אמאי יקרבו דלמא ר"מ היא והכי קאמר ליה בשלמא לדידי דאמינא כל השעירים כפרתן שווה מוש"ה יקרבו אלא לדידך אמאי יקרבו אלא ר' יוחנן גמרא גמיר לה לדברי ר"ש אין נפדין לדברי חכמים נפדין ולר"ש דלית ליה לבב"ד מתנה עליהן מאי עבדין להו א"ר יצחק א"ר יוחנן מקיצין בהן את המזבח א"ר שמואל בר רב יצחק ומודה ר"ש בשעירי חטאת שאין מקיצין בגופן אלא בדמיהן הכא הוא דמעיקרא עולה והשתא עולה אבל החם דמעיקרא חטאת והשתא עולה גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה אמר אבוי אף אנן נמי תנינא ^ופר ושעיר של יוה"כ שאבדו והפריש אחרים תחתיהם וכן שעירי ע"ז שאבדו והפריש אחרים תחתיהן כולן ימותו דברי ר' יהודה ר' אלעזר ור"ש אומרים ירעו עד שיסתאבו וימכרו ויפלו דמיהן לנדבה שאין חטאת צבור מתה ואמאי נקרבו אינהו גופייהו עולה אלא לאו ש"מ^ג גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה אמר רבא אף אנן נמי תנינא ^ביהושני ירעה עד שיסתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה ואמאי יקרב איהו גופיה עולה אלא לאו ש"מ גזרה אחר כפרה אטו לפני כפרה אמר רבינא אף אנן נמי תנינא ^אאשם שמתו בעליו או שנתכפרו בעליו ירעה עד שיסתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה רבי אליעזר אומר ימות רבי ^ביהושע אומר יביא בדמיו עולה וליקרב ^והא גופא עולה יאלא לאו גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה שמע מינה תניא נמי הכי הֵמָּה הֵן מביאין מן המותרות קיץ

יב. שבועות

שאני קטורת דִּלִּית לִיָּה תקנתא ברעיה. תימה דה"ל למינקט תקנתא דתמידים והל"ל דלית להו תקנתא צקין למזבח שמקנה זו עושין בתמידין כדאמר בסמוך וי"ל דרצותא נקט דאפי' תקנה מועטת כזו אין צקטורת וא"ת לעיל (דף י:) דפריך רבה לרב חסדא ממתני' דמותר הקטורת אמאי לא משני הכי ויש לומר משום דרב חסדא אית ליה שאין לבב צית דין מתנה צשום מקום להפקיע קדושת הגוף: **וְמִמָּאִי** דר' יהודה היא. תימה כי אמאי נמי כר' יהודה מצי למימר שאני חטאת צבור דלית להו תקנתא צרעיה דהא ר' יהודה אמר לעיל כולם ימותו ומיהו עדיפא מינה קאמר דללמא ר"מ היא ואפי' צהק חיצונים דשכיחי לית ליה לבב ז"ד מתנה עליהן:

מקיצין בהן את המזבח. תימה דצפרק התורה (מנחות עט: ושם) משמע דאולי לרעיה דלמר ומי אית ליה לר"ש לבב ז"ד מתנה עליהן והא א"ר אידי צר אצין א"ר יוחנן תמידין שלא הוצרכו לצבור לדברי ר"ש אין נפדין תמימים ומשני שאני התם דלית להם תקנה צרעיה וי"ל דהתם משום חטאות משני הכי דעיקר מילתא דר' יוחנן משום דדייק ממתני' דלית ליה לר"ש לבב ז"ד מתנה אע"ג דא"ר יוחנן גמרא גמיר לה היינו דלרנבן נפדין תמימים אבל לדברי ר"ש ממתני' דייק וכן משמע מדנקט לדר"ש ולא קאמר ר"ש אומר ואגב דנקט לדברי ר"ש נקט נמי לדברי חכמים ואם תאמר וממתני' היכי מצי דייק דלמא הא דלא אהדר להו ר"ש דייק צ"ד מתנה עליהן משום דלא אינטריך וי"ל כיון דגמיר ר' יוחנן דלרנבן אית להו לבב ז"ד אי לאו דשמעי' לר"ש דלית ליה לא הוה להו לאקשוי לר"ש היאך הן קריצין:

אשם שמתו בעליו כו' **אלא ש"מ** גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה. משמע דלאחר כפרה אפילו קודם ניתוק שרי מדאורייתא מדלא קאמר גזירה אחר ניתוק אטו קודם ניתוק משמע דליכא איסור אלא קודם כפרה והא דלמר בכל דוכתא^א דהלכתא גמירי לה דכל שצחטאת מתה צאשם רועה אר"ת דרעיה דרבנן היא והלכתא לא גמירי אלא כל שצחטאת מתה צאשם קרב עולה והש"ם דנקט רעיה לפי שקנו אותה חכמים והעמידוה צה ואינה אלא מדרבנן כדמשמע הכא והכי נמי מוכח בפסחים צסוף פרק אלו דברים (עג. ושם) דלמר רב הונא א"ר אשם שניתק לרעיה ושחטו סתם כשר לעולה אלמא לא צעי עקירה אי הכי כי לא ניתק נמי פ"י בשלמא אי צעי עקירה כו' מש"ה צעי ניתוק דעבוד רבנן היכרא דע"י כך חזרו לעוקרו אבל כיון דלא צעי עקירה לא ניתק נמי ומשני גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה ותימה דצפ"ק דוצחים (דף ה: ושם) וצפ"ק דמנחות (דף ד. ושם) אמר רב הונא אשם שניתק לרעיה כו' ניתק אין לא ניתק לא מאי טעמא אמר קרא הוא צהוייתו יהא ופירש צקונטרס צהוייתו יהא עד שניתק וע"כ דרשה גמורה היא דקאמר התם אלא הוא למא לי ואר"ת דל"ג התם ניתק אין לא ניתק לא ובתמורה פרק אלו קדשים (דף יח. ושם) אינו צשום ספרט^ו ואפילו גרס ליה לא קאי דרשה דקרא לפרש טעמא דלא ניתק לא אלא אחא לפרש מאי טעמא כשר כששחטו סתם צלא עקירה אמר קרא הוא צהוייתו יהא כלומר

כצנות

למא א מיי פ"ד מהל' פסולי מוקדשין הלכה צ:

ב ב מיי פ"ה מהל' עבודת יוה"כ הל' טו: **בא** ג מיי פ"ד מהל' פסולי מוקדשין הלכה יד:

בב ד מיי שם הל' טו: **בג** ה מיי פ"ד מהל' שקלים הלכה ט [ופ"צ הלכה ג]:

מוסף רש"י

פר ושעיר של יוה"כ. שכן חטאות הפנימיות (לעיל יא.). והפריש אחרים תחתיהם. והמכפרו בהן ואחר כך מנאלו האגודים (הוריות א.). וכן שעירי ע"ז. צבור שחטאנו בע"ז צהולאת צ"ה, מציאין פר לשולה ושעיר לתאטא, כדכתיב בצרפת שלח לך, ואותו שעיר מתן דמו על הפרוכת ועל מזבח הזהב, כדאמר בנזמים ספרק צ"ש (שם). והפריש אחרים ומנאלו תחתיהן. הראשונים (יומא טה.). כולין ימותו. דלא דמו לשעירי הנגלים דמתן צהו צמתעתין לא קרבו צרגל זה יקריב צרגל אחר, אבל אלו אינן ראויין עד יום הכסופים לשנה הבאה וכבר צברה לה שנה והוו להו מתרומה ישנה והלכך ימותו כדון חטאת שכפרו צעליה, שהלכה למשה מסיני חמש חטאות ממות וזו אחת מהן (לעיל יא.). לנדבה. לקין המזבח והיא קריה מדבת צבור וצאה מן המותרות של כל הדעות האמורות בכל מקום (יומא א.). שאין חטאת צבור מיתה. וכי גמירי חמש חטאות ממות ביחוד גמירי (שם) ר' אליעזר אומר ימות. כל דדעו של ר"א היה עושה אשם כחטאת לכל דבר שנאמר (ויקרא ז) כחטאת כאשר, וכן גבי שלח לשמו וכן גבי חטאת שזכנם דמה לפנים מצמכת וצחים (י: פסחים עג.).